

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

VI Premi Literari Sant Jordi 1995

PREMI NARRACIÓ

Les nits de la parca de Jordi Martínez Ferrer

EN OBRIR EL QUART SEGELL VAIG SENTIR LA VEU DEL QUART VIVENT
DIENT-ME:VINE. I MIRANT VAIG VEURE UN CAVALL I AQUELL QUI EL MUNTAVA
TENIA PER NOM LA MORT I L'INFERN L'ACOMPANYAVA.ELS FOU DONAT PODER
SOBRE LA QUARTA PART DE LA TERRA PER A MATAR PER L'ESPASA,I AMB LA
FAM,I AMB LA PESTA,I AMB LES FERES DE LA TERRA.

APOCALIPSI 6 , 7-8

En les nits intemporals del Palau de Marbre, les ombres d'aquells qui hi viuen canten canons i s'expliquen històries. Fins i tot la Dama Blanca desconeix o ignora si algun desig de veritat s'escapa entre paraula i paraula, perd quina importància té això per a les ombres quan el temps és tan sòlid que només les mentides poden rosegar-lo ?

Sentades al costat dels miralls que cobreixen les parets, els contes son gravats amb foc i gel en els plecs de fosca nit que cobreixen les espatlles de les ombres. Qui sap quantes daurades mentides ploraran les llengües sense llavis de les alegres companyes de la Dama abans de tornar al seu son erràtic i premonitori !

Potser només elles i el Temps poden somriure a l'amarga follia que s'amaga en el silenci que envolta la vida ...

LA TEMPTACIÓ

E1 dia que vaig travessar les altes columnes de marbre que formaven el llindar del que hauria de ser casa meva durant una eternitat absurda i plàcida, el Sol esborrava la seva estela daurada amb una silenciosa pregària. Els últims rastres del seu somriure de foc convertiren la primera rosada de la nit en la darrera sang del dia mentre, porta enllà les ombres fresques de dos cossos nus s'esmunyien cap a mi temptant-me amb la promesa dunes veus massa innocents per a no amagar dolces mentides.

Vaig avançar un peu descalç sobre l'herba humida incapaç de resistir-me a totes les canons que descobriria rera les columnes. El xiuxiueig incitant del vent m'empenyia amb mans de setí engrescat per la crida de les ombres i jo redimit per una innocència que ja creia perduda, vaig despullar els meus ulls per a no restar orb a l'inexistent espectacle que m'oferia el Palau rera el Jardí.

Les flors pàl·lides dels ametllers s'abraçaren sobre els meus cabells formant una bòveda de blanca teulada amb cortinatge d'ardents raigs de crepuscle. Encara mut vaig creuar el llindar sabent que mai més tornaria a sortir-ne...

MORT PER SOBREDOSI D' ESTUPEFAENTS

L.M.

Aquesta matinada s'ha trobat el cadàver del conegut poeta (...) al seu llit del carrer Gabriel Ferrer on, segons fonts policials, també s'hi han trobat nombroses proves de consum de drogues psicodèliques per part del literat. La policia no descarta la possibilitat d'un suïcidi. (plana 7)

ELS ULLS

Podia sentir aquell carícia ardent als meus llavis mentre em perdia en mi mateix. On paraven ara aquells ulls verds que havien omplert les meves nits de falses promeses i els meus dies amb la incertesa de l'espera ? E1 temps ja no amagava més mentides i, en aquella fosca habitació, un plec de fulls encara guarda les velles preguntes que mai varen trobar resposta.

L'absenta que ballava dins aquella ampolla mig buida tornava a portar-me la dolça presència d'uns ulls que jo havia manllevat a la Lluna pensant que ningú no ho sabia mai. Quants pecats en nom d'una il·lusió que mai havia estat meva del tot ! I les hores mortes que seguiren a la seva fugida tornaren nit rera nit sabent que jo les rebria només per a retenir el seu record.

L'agulla de ceràmica seguia arrencant les notes d'aquell disc que havíem escoltat més de mil cops quan la pluja esbandida la pols de les finestres i aturava el tic-tac ensopit de tots els rellotges del món. El llit es resistia a perdre el seu record i retenia, obstinat, el perfum de la pell de cotó que amagava aquells ulls revivint una passió que mai més no tornaria a esperar-me somrient en arribar a casa. Mentrestant, l'absenta bategava en el meu cor en entrar en un passat que probablement mai havia viscut.

Amb la seguretat què ella m'esperava rera les columnes de marbre, allí on els records de tot allò que és impossible tornen a omplir les nits, vaig aclucar els ulls (ah ' . , Aquells ulls !) sense sentir el darrer esglai de l'ampolla en esmicolar-se a terra.

MORT ACCIDENTAL PER INGESTIÓ D'ALCOHOL

L.M.

Aquest mats ha estat trobat el cadàver de (...), veí. d'Elba, a sobre el llit. Els seus veï ns han declarat que era un home introvertit i de reputació dubtosa encara que "molt bona persona". La policia creu que la causa de la defunció ha estat l'abús d' absenta .

EL REPÒS

Només em restaven els quadres que la llum atreia sobre les blanques parets de la meua habitació omplint d'ombres aquell buit fosc i profund que planava sobre els meus ulls dia rera dia. Les visites eren escasses i els somriures defugien amablement la meua presència (no gràcies, avui tinc molta feina. Potser demà podré cancel·lar alguna cita) .Vaig provar de plorar molts dies en reveure l'albada, però em temo que fins i tot les llàgrimes s'amagaven de mi negant-me l'únic cònsol que el plany em podia oferir en humitejar-me els llavis amb la sal del dolor.

"D'un any a tres mesos" recitaven avergonyides les veus que vivien fora d'aquella habitació tenyida de gris de tant blanca com era. Les bates massa netes *de les noies* que interrompien el meu desconsol eren testimonis de la humiliació que m'esgarrapava amb una força més que viva cada cop que l'aigua que plovia de les esponges em rentava les llagues . "Tanca els ulls", deien les bates, "fuig ben lluny d'aquí", cridaven esbojarrades i mudes, però dins el meu cos immòbil aquell cor vell i cansat es negava a aturar la tasca monòtona i absurda que li donava sentit.

Una nit (no sé per què sóc incapaç de recordar quina) les màquines que vivien en la fosca varen començar una cançó de descans i pau. El so va néixer amb la sorollosa suavitat d'un primer petó i va recitar-me el secret de la vida. Després d'això només l'eternitat...

Pregueu a Déu per l'ànima de
(.....)
que traspassà cristianament
el dia 1 de Gener
als 75 anys d'edat

E. P. R.

Els seus dolguts: fills Francesc i
Lluís; fills polítics Anna i Alba; néts,
germans, germans polítics, nebots,
cosins i família tota ,els agrairan
dita atenció.

Elba, 1995

EL CONTRACTE

El recordo com un home d'aparença tranquil·la i càida. Les paraules que formalitzaren el contracte gaudien de ritme propi en els seus llavis pàlids esculpits amb una precisió envejable en aquell rostre que ja he oblidat. Les promeses de beneficis a curt termini foren prou sòlides per a vèncer la recança als interessos que tindria que pagar tard o d'hora i vaig signar el contracte amb un jurament en nom d'un Déu que avui sóc incapaç de recordar.

A partir d'aquell dia, la meua vida s'omplí d'una màgia que només havia cregut possible en aquells fulletons en forma de conte que ompliren una infància feliç. Els cossos de les dones ja no foren objecte d'adoració sinó una constant en les incomptables nits que seguiren al contracte i tots els plaers i els excessos ompliren les hores mortes que vivien entre cançó i cançó. El desig es disfressà de voluntat realitzant aquells somnis que hom guarda poruc al calaix dels mals endreços del cor i pintant el que havia estat una vida entre totes amb aquells pigments secrets amb que només els déus gosen de jugar. Quina enveja despertava, en passejar les meves extravagàncies pel món sabent que cap jutge tenia la llum que cal per a travessar la fosca que separa allò vulgar de la inevitable i senzilla genialitat !

Vaig acaronar els cabells d'or del Sol més d'una albada i vaig robar furtivament la capa de sets de la Lluna pel simple plaer de fer quelcom prohibit. Els estels em recordaven cada nit que gaudia d'un temps manllevat perquè els interessos vencien en pocs anys però m'era ben bé igual: Ja havia estat per sobre les lleis dels homes massa anys.

Una nit, l'home del contracte vingué a buscar-me amagant la partença sota el somriure elegant del deure. Sense dir res vaig pagar el preu convingut...

FAMÓS MÚSIC ÉS TROBAT MORT EN SITUACIÓ INEXPLICABLE

L. M.

E1 cadàver del cantant (...) fou trobat al jardí de la seva mansió sense que el metge forense trobi cap raó aparent per a la seva defunció ni al rictus semblant a un somriure que lluï a el seu rostre .
(plana 5)

EN LA TEMPESTA

Les ones ja havien iniciat la seva quimèrica dansa i esparveri. amb feréstega alegria que jo m'hi afegís en passejar embogit per l'espatlla de fusta de la meva nau. Amb els ulls plens de llàgrimes i pluja podia veure corn la fosca cabellera del cel jugava a emmirallar-se en les orbes conques de la mar mentre es trenava els núvols amb la candent llui ssor dels llamps que naixien arreu.

Sense més testimoni que una consciència alterada per la terrible bellesa del moment, vaig tirar entre la blanca escuma les darreres espurnes de cordura que encara cremaven dins el meu cor. Envoltat pel perfum suau i llunyàque la boira em portava per a recordar-me un port que no hauria de veure mai més, les meves mans perseguien innocentment les gotes que esquitxaven la coberta tremolosa sense saber si podria guardar-ne una amagada sota la meva pell.

El mar va mirar-me amb els seus ulls de dolça fúria i, enmig l'alegre cridòria dels seus gemecs, em va cantar a cau d'orella tots els racons del seu cor on reposaven les despulles dels vells pescadors i les armes, avui ja rovellades, de tots els qui havien gosat destorbar el seu devenir amb paraules de guerra.

Posseï t per la certesa d'un destí escollit dins la meva ànima en néixer, vaig treure'm la roba humida pels petons de cristall del mar i vaig esperar desitjós la darrera carícia de les ones...

ACCIDENT FATAL ENMIG LA TEPESTA

L.M.

Aquesta matinada han estat trobades les restes del que probablement és un naufragi a les platges que voregen Elba. Les autoritats han reconegut l'embarcació i ja han començat les tasques de recerca del cos del patró de la nau.

LLIBERTAT

El vent em perseguia amb una insistència fútil i només els reflexes cromats que desprenia la pell del meu vehicle podien jutjar aquell viatge. L'herba alta que creixia a la vora del camí s'inclinava diligent en escoltar el so fugaç del meu motor i només un rastre de pols vella i cansada assenyalava el meu pas per aquella carretera il·localitzable. Els ulls ja havien perdut feia estona les línies blanques que limitaven el camp, i només el meu cor tenia prou voluntat per a guiar-me de cruïlla en cruïlla vers un final sense sentit.

El món giravoltava sota meu en una imparable follia èbria d'adrenalina i els ocells, sorprès el seu vol per la furiosa alegria del meu viatge, quedaven enrera en conèixer la secreta raó d'aquell vagabundegi. Sense ruta ni llei, la meua ànima només em reclamava aquella insignificant i petita llum que em colpia els ulls en sortir del túnel on havia passat la major part d'una vida pobre i sense colors en veure com les gotes de rosada reflexaven aquelles miserables coses que em lligaven dia a dia a una existència massa lenta per a un cor jove.

Potser ja havia vist aquell revolt, no ho sé, només era conscient d'una llibertat massa breu per a no immortalitzar-la. De sobte, la darrera temptació...

ACCIDENT MORTAL A LA CARRETERA DE LA COSTA

L.M.

Aquesta nit el jove (...) ha patit un accident de circulació a la carretera que voreja la costa d'Elba en caure per un estimball. Sembla que el sinistre ha estat degut a una errada en la conducció doncs la carretera es troba en un estat òptim després de les darreres reformes.

LA POR

Ho sabia. Podia veure-ho en els somriures esquerdats que m'envoltaven i això em torturava nit rera nit. N'estava segur. Podia escoltar-ho en les buides converses que amagaven les hores i això m'enfosquia. Era cert. Totes les ombres de la nit m'ho repetien quan ens quedàvem sols i ningú. era capar, de sentir-nos. Però Ella callava sabent que la meva por vivia en cada hora morta i cada freda i segura passa del rellotge.

El mirall, cansat i vell com jo ja no podia amagar-m'ho encara que cada matí, emparant-me en la fràgil mentida que vivia a casa, somniava en un despertar plàcid i fresc. Provava de mirar més enllà d'un rostre colpit pels plaers i les llàgrimes només per a trobar-hi un retrat esgrogueït del qual fugia la vida buscant refugi en algun cor jove encara per consumir.

Els records m'assetjaven a cada racó amb imatges ja esvaï des d'un passat massa llunyà per a ser res més que un dolorós gemec. Desesperat per una por sorgida del demà vaig desfer-me de tot allò que pogués portar-me el perfum ennegrit del temps però fou inútil, els dies passaven davant meu sense que fos capaç d'aturar el flux d'hores que em perseguia.

I de sobte, una albada insomne, la llum. Aquella por incerta però tangible va parlar-me silenciament la pesada remor del final i jo, sabent que només la veritat podia salvar-me de mi mateix, vaig donar la ma a la Dama i vaig creuar la nit en què vivia...

MOR EL CÈLEBRE POLÍTIC (...)

L. M.

Aquesta matinada l'antic diputat (...) ha mort al seu pis del carrer Salvat-Papasseit degut a una aturada cardíaca. La capella ardent es troba a les estances de la Generalitat i restarà oberta fins aquest vespre. (planes centrals)

DEL DIETARI DE LA DAMA

Aquesta nit, en travessar de bell nou les altes columnes del Palau de Marbre, he vist com les ombres somreien explicant-se històries que potser encara no han succeït. Posseïdes per una vidència tan incerta com màgica, els relats d'uns cicles ja escrits per elles mateixes han ressonat entre les portes que s'obren a la fosca manllevant uns quants reflexes a la vida que neix en cada mort.

De vegades, amagada entre les tombes, m'he vigilat a mi mateixa i m'he sorprès gaudint del consol de la tristesa enganyada per una tasca esgotadora i freda. Quan no puc recordar el rostre de pedra que acompanya al cos blanc de la Dama que va reposar en el meu setial abans que jo, un buit, un presagi del final de la meua eternitat, acarona el meu cor amb urpes d'argent i m'anuncia l'oblit com a preu pel meu deure .

Potser algun dia, quan jo també recordi els versos de llegendes i rondalles tan eternes com noves sentada entre les ombres, podré gaudir del miratge d'una carícia sense marcir-ne la llum...

NO HI HA CAP MORT
CAPAÇ, DE MENTIR ETERNAMENT
I ARA, EN ELS ESTRANYS EONS,
FINS I TOT LA MORT HA DE MORIR

H.P. LOVECRAFT